

Arrest

nr. 144 074 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 30 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2009 diende de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. De tweede verzoekende partij deed dit op 10 februari 2009.

Op 4 februari 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan beide verzoekende partijen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arresten met nrs. 43 386 en 43 388 van 17 mei 2010 verwierp de Raad voormelde beroepen.

Op 8 april 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2012 werd de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 762 van 28 januari 2014 werd dit beroep verworpen door de Raad. De verzoekende partijen dienden een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen voormeld arrest van de Raad. Op 31 maart 2014, bij beschikking nr. 10.392, oordeelde de Raad van State dat het cassatieberoep niet toelaatbaar was.

Inmiddels, op 21 april 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De aanvraag van 21 april 2011 werd op 30 november 2011 onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 21 mei 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partijen.

Inmiddels, op 15 mei 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag werd op 4 juni 2012 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening reeds werd ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2012 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 19 november 2012 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De beslissing van 19 november 2012 werd op 18 januari 2013 ingetrokken.

Op 1 februari 2013 werd de voormelde aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet andermaal onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 760 van 28 januari 2014 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 1 februari 2013.

Inmiddels, op 22 november 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 september 2013 werd de voormelde aanvraag van 22 november 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Eveneens op 13 september 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 27 mei 2013 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag werd op 2 juli 2013 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening reeds werd ingeroepen bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 761 van 28 januari 2014 werd dit beroep verworpen door de Raad.

Op 8 oktober 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 24 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet in overwegingname van die aanvraag.

Op 31 oktober 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen.

Op 10 februari 2014 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 april 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 31.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 14 mei 2014 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 14 mei 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op diezelfde dag werd aan de verzoekende partijen eveneens een inreisverbod opgelegd.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing vermeldt als wettelijke grondslag het art. 9ter § 3, 4° Vreemdelingenwet, en stelt derhalve dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9 § 1, eerste lid Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vindt derhalve haar grondslag in het medisch advies van de “arts-adviseur”.

Een motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt ipso facto tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.(RvV nr. 121.375)

Het medisch advies van de “arts-adviseur” is gesteund op volgende determinerende considerans:

“ Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 7/9/2012 blijkt dat de posttraumatische stressstoornis en de ernstige geestesstoornis” evenals de vermelde symptomen, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.”

Deze conclusie van de arts-adviseur vindt evenwel geen steun in het betreffende attest dd. 07.09.12, meer deze conclusie is manifest strijdig met de inhoud van het attest dd. 07.09.12.

Immers, het attest vermeldt uitdrukkelijk (zie stuk 3): onder D: risico voor fysieke integriteit (wanneer de behandeling wordt stopgezet); waar de arts-adviseur het tegenovergestelde stelt, geeft hij een manifest verkeerde lezing aan het attest; onder C: de medicamenteuze behandeling, met oplijsting van de geneesmiddelen

De motivering van de arts-adviseur is m.a.w. manifest gebrekkig aangezien zij zaken leest in het medisch attest, welke strijdig zijn met de werkelijke inhoud van het medisch attest.

Indien de arts-adviseur een ander standpunt zou innemen dan de behandelend geneesheer, Dr. Psychiater K, dient hij minstens de redenen te verduidelijken waarom hij tot een andersluidend advies komt.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto beoordeeld dient te worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 maart 2014 (RvV 121 375) (terzake de hypothese dat een ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan de geneesheer-specialist):

Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn.

Dergelijk andersluidend oordeel van een met een adviserende functie beklede arts impliceert dan immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven in de door hem opgestelde medische attesten.

In casu blijft de arts-adviseur manifest in gebreke de motieven te verduidelijken welke hem tot een andersluidend oordeel brengen, hetgeen constitutief is voor een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Er is geen enkel stuk in het administratief dossier dat het oordeel van de arts-adviseur ondersteunt; in het administratief dossier bevindt zich geen dienstige vakliteratuur, noch verwijst de arts naar enige literatuur of bron.

Het is overigens onduidelijk of de arts-attaché eenzelfde specialisatie heeft genoten en over eenzelfde expertise beschikt (als psychiater K) om de aandoening van verzoekster te beoordelen.

Het is derhalve eveneens onduidelijk op grond waarvan de arts-attaché meent zijn niet-uitgewerkte en niet-onderbouwde stelling te kunnen superposeren boven de gedetailleerde bevindingen en het besluit van de behandelend geneesheer-specialist.

Gelet op de volstreekte afwezigheid van elke toelichting of staving door de arts-attaché van zijn stelling, kan zijn motivering niet als voldoende duidelijk, laat staan voldoende pertinent en concreet worden beschouwd.

De motivering van de arts-adviseur is derhalve gebrekkig en schendt de materiele motiveringsverplichting (art. 3 van Wet van 29 juli 1991).

Het vastgestelde motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt ipso facto tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu stellen de verzoekende partijen dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer geen steun vindt in het neergelegde medische attest.

In zijn advies dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, stelt de ambtenaar-geneesheer *“uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 7/9/2012 blijkt dat de posttraumatische stressstoornis en de ernstige geestesstoornis, evenals de vermelde symptomen, zelfs zonder behandeling, actueel geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene;”*

Het medisch getuigschrift waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst, stelt het volgende: *“diagnose: hoofdpijn, insomnia, angst, nachtmerries, posttraumatische stressstoornis, ernstige geestesstoornis. Medicamenteuze behandeling: alprazolam 0,5, alprazolam 1 mg, risperdal 2 mg, efexor exel 0,5 mg, medrol. Voorziene duur van de behandeling: af te wachten. Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet: recidief en risico voor de fysieke en psychische integriteit. Voorts wordt aangegeven dat continu psychiatrische therapie noodzakelijk is”*

In tegenstelling tot wat de ambtenaar-geneesheer beweert, blijkt aldus uit het voorliggende medische getuigschrift dat er een risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene indien de behandeling wordt stopgezet. Aldus gaat de ambtenaar-geneesheer uit van een foutieve feitenvinding.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 30 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU